

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

"Виконано при підтримці Фонду Ч. С. Мотта та „Єднання” в рамках програми „Загальні цілі”"

ЗОЛОТЕ М'ЯСО

Нормально харчуватися для багатьох моїх знайомих є великою проблемою. Особливо це стосується м'яса, тому я завжди звертаю увагу на будь-які новини, що стосуються цього питання. Дуже здивував мене виступ у серпні по 5 каналу міністра агропромислового комплексу Олександра Баранівського. Його на передачі запитали про те, чому такі високі ціни в Україні на м'ясо та сало. Відповідь просто приголомшила. Він сказав, що високі ціни на м'ясо і сало тримаються через великий дефіцит цього товару в Україні! Для нього це є природним, бо виробництво м'яса в Україні з кожним роком неухильно знижується через незадовільні умови для товаровиробника. А, ніби, через його зменшення виникає дефіцит цього продукту, і, як наслідок, торговці вважають за необхідне піднімати ціни на товар (мовляв, його ж мало, всім не вистачить). Чи подобається вам така логіка міністра? Мені – ні.

Вважаю, що м'ясо не є в державі дефіцитом. Що таке дефіцит? За часів Радянського Союзу, дефіцит – це коли мало товарів підвищеного попиту, і через те їх немає на прилавках магазинів (їх продавали "по блату", або по завищених цінах з "чорного входу"). Хіба ж зараз немає на прилавках м'яса? Хай цей високопосадовець пройдесть по наших ринках та магазинах, і побачить, що в м'ясних павільйонах того м'яса і сала – гори! Покупці ходять між рядами, дивляться на цей "дефіцит" разом із бродячими собаками, і тільки оближуються. Навряд чи продавці м'яса реалізують свій товар повністю, через низьку покупну спроможність населення (не знаю, куди вони дівають нерозпроданий товар: з'їдають, чи що?). До того ж, крім ринку, в магазинах повно м'ясної продукції. Невже це все свідчить про дефіцит м'яса?

Де ж логіка? Знаю, що при ринку повинен дотримуватися принцип "баланс попиту та пропозиції", який залежить від кількості товару і купівельної спроможності покупців. Якщо продавці бачать, що цей товар не реалізується через відсутність у населення грошей, вони, щоб товар не пропадав, змушені знижувати ціни до такого рівня, щоб його можна було купити. Ми ж, навпаки, вже не перший рік спостерігаємо зворотну картину: ціни на м'ясо невідносно зростають незважаючи на те, що його закупівля знижується. Сьогодні я купую на свою сім'ю м'ясу продукцію менше, ніж 3-4 років тому. Навпевно м'ясовиробники живуть по

принципу: якщо захочуть їсти – то прийдуть і куплять. Так, приходять, купують: хто для весілля, хто на день народження. Таких покупців небагато. Зараз на нашу зарплату можна купити небагато м'яса, і його на місяць не вистачить. А, вибачте, де після цієї покупки взяти гроші на хліб та на інші продукти, на квартплату, на ліки?

Звичайно, що м'ясо на столі українців зараз дійсно стоїть, але як колись дефіцитні ікра, ковбаси та баліки. Якщо б провели щось на кшталт експерименту і дати людям гроші у достатній кількості, і якби ми стикнулися з тим, що на всіх м'яса не вистачило – ось тоді можна сказати, що м'ясо – дефіцит. А зараз який же воно дефіцит?

Під час боротьби Ю.Тимошенко з м'ясовиробниками я зрозуміла завдяки окремим її заявам, що для сучасного уряду дешевше закупити м'ясо десь в Аргентині, перевезти його через океан та кордони, сплатити мито і тут продати, ніж виробляти і продавати своє, вітчизняне м'ясо. А може, це не дешевше, а простіше? Простіше, чому? Кому? Думаю, що у нас в країні існує щось типу м'ясної мафії, яка не хоче здавати свої позиції. Вона організовує через засоби масової інформації ось такі інтерв'ю, де заможні люди за допомогою деяких фактів (як, наприклад, зниження кількості голів великої рогатої худоби, що, нібито, має місце), перевертають усе з ніг на голову та виправдовують високі ціни, що є основою для, су-пердоходів.

В цій статті не можливо висвітлити всі "м'ясні проблеми". Крім того, мені неможливо знати злочинні схеми, що існують на м'ясних ринках для штучного утримання високих цін, але впевнена, що вони є. Наприклад я би перевірила по якій ціні купуєть м'ясо за кордоном, по якій скуповують у селян? І задумалася б: скільки було б у нас м'яса якби держава у своїх виробників купувала! Наші знайомі беруть м'ясо на ринку у "своїх" продавців, які продають його дешевше і благають не розголошувати ціну. Когось бояться? Кого? Чому? Ці схеми починаються з моменту перекупівлі м'яса у селянина і закінчуються його реалізацією в м'ясних павільйонах під ретельним контролем "бізнесменів". Гроші на такому бізнесі очевидно заробляються непогані (судачи з того, що ділків ніхто з правоохоронців не "тривожить"). Не виробляючи нічого, а лише перекуповуючи товар, ці люди непогано забагачуються і при цьому контролюють наші шлунки. Було б набагато справедливніше, захистити виробника м'яса, щоб він мав можливість продати свій товар так, як хочуть покупці, а не перекупники..

Олена Машина

РОЗГОРЯЄТЬСЯ ПОЛІТИЧНА БОРОТЬБА

Як перетворити державне підприємство на приватну власність? Про це знає сучасна українська фінансова верхівка. Прості люди не знають нічого – вони тільки є свідками процесів, які відбуваються по перетворенню об'єктів колишньої всенародної власності на приватну. Вони бачать, як державні підприємства спочатку стають відкритими акціонерними підприємствами (ВАТ), потім – закритими акціонерними підприємствами (ЗАТ), а звідси – недалеко до приватного підприємства (ПП). Крім цього, люди пам'ятають, як їм доводилося відносно недавно продавати свої приватизаційні сертифікати під активну пропаганду спритних ділків, які запевняли нас, що ці "папірці" нічого не варті.

Безперечно, неможливо всебічно з'ясувати усю картину приватизації "по-українськи", зрозуміти процес становлення та появи сучасної фінансово-економічної та політичної олігархії. Незважаючи на це, зрозумілим усім людям стає те, що ті процеси є не зовсім чесними, прозорими та справедливими. Та кож усе розуміють, що можливостей в роздержавленні майна більше у тих, хто при владі.

Приблизно такі непрозорі та сумнівні процеси зараз відбуваються у місті Нетішині Хмельницької області. Місцеві жителі знову бачать спритних ділків, які скуповують акції у робітників ВАТ "Управління будівництва Хмельницької атомної станції" ("УБ ХАЕС"). В готелі міста обладнаний закупівельний пункт, де працівники УБ ХАЕС міняють свої акції на гроші. Навколо цього знову багато чуток та брехні, і, як завжди, бракує правдивої інформації. За цим відбувається постання якогось українського скорабагачка, ім'я якого, скоріше за все, не скоро стане відомим.

На фоні цих процесів є незрозумілим втручання в цю справу керівників міської організації Народного Союзу "Наша Україна" (НСНУ), діяльність яких, за словами члена цієї організації (чи може вже не члена) Софії Лудвіг, сприяє обману робітників-акціонерів ВАТ УБ ХАЕС та змушує їх відмовлятися від своїх акцій на користь невідомо кого. Проти таких членів НСНУ, як Софія Лудвіг, партійними керівниками (Самолук Ю.О. і т.д.) застосовуються санкції аж до виключення з партії. Напевно, Нетішинським керівникам НСНУ не потрібні чесні та патріотичні люди – вони переслідують якісь свої цілі. Усім відомо, чого коштує писання придіючій владі проти самої влади. Ми це робили. Ось чому нам не байдуже, у які руки попадає ідея Ющенка, його партія. Особливо вразило нас, що використовують па-

латки Ющенка і що торгують підписами

І хай зловіріки не кажуть, що це втручання газети чи ЗБЗС у справи партії. Немає, тому що ця партія назвала себе народною і народ шукає партію, якій можна було б довірити владування суспільством. Тому нам не всерівно, що відбувається у цій партії. Третє, і головне те, що ця партія саме народ (в т.ч. газета ВМ і ЗБЗС) привели до влади в особі Президента Ющенка, і ми маємо відповідальність перед суспільством, що чиниться його іменем (до речі, на сьогодні ми ще не маємо партії, яка б заявила крашу ідею. І БЮТ і СПУ поки що заявили лише паралельну позицію Ющенку, але не заявили, що стали в опозицію).

Слава Богу, є в партії Ющенка люди, які це розуміють і у скрутну для них годину покладаються на ту саму силу, можна сказати, на той Майдан, який привів їх до створення цієї партії. Софія Василівна Лудвіг – голова (чи вже колишня голова), первинної партійної організації в м. Нетішині Хмельницької обл., у переддень, коли голова міської ради партії Самолук Ю.О. поставив за мету вижити її з партії, як неугідну йому, хоч ніколи не спілкувалася з борцями за справедливість (як членами ЗБЗС), прийшла в організацію, і заявила: "Я прийшла до Вас, як до тих, чий газети читалися на Майдані з першого дня, і чия діяльність відстоювати таку ж позицію, яка задекларована в програмі партії Ющенка". Справа в тім (скаржила-ся Софія), що пан Самолук вважає: партія – то його вотчина і не керується Статутом, а власними амбіціями. Не популярними в народі діями компрометує партію. Через нього загальною розбудову партії в місті Нетішині. Гляньте самі, звертала увагу Софія Василівна, з Нетішині на Майдан у Київ їздило до тисячі людей, а із Славути (сусіднього, того ж по чисельності населення, міста) – усього не більше трьохсот., але сьогодні в Нетішині вступило в партію біля 70 осіб, а в Славути біля ста.

Софія Лудвіг продовжує боротися проти свавілля цих керівників, які використовують своє високе положення, спрямовують зусилля на спалювання імені борця за справедливість. На доказ своєї правоти вона сприяє добрим людям вступу в партію обминувши міську. Чи встигне до виборів таким чином очиститися партія і стати народною?...

Григорій Цвях

„САМОЗРОСТАННЯ” ЦІН

Початок вересня „потішив” нас новим зростом цін і тарифів. Знову ми чуємо з екранів телевізорів слова „зросли”, „зростають”, „зростатимуть” ціни. Як на мене, слова, повинні насторожити будь-яку людину. Як це? зросли? Безособова словесна конструкція висловів переконує нас в тому, що ціни зростають самі по собі, без втручання людини у цей процес. Поважні урядовці, які повинні керувати ними, у своїх інтерв'ю підтверджують їх нібито „саморозумність”, говорячи про таємниці ринкової економіки та ринкового ціноутворення. Звичайно, це ринок диктує „свої закони”. Після таких заяв людям залишається зробити висновок, що високопосадовці призначені лише спостерігати за ринковим ціноутворенням. Уявіть собі, що вони приходять на роботу і запитують один одного: „Ну що, ціни за ніч зросли?” – „Зросли.” – „Ну то біжімо скажімо про це людям!” Ось такі „важкі” функції мають сучасні уря-

довці, що знаходяться зараз за кермом економічних перетворень.

Чому б не змінити тактику доведення до населення інформації про зростання цін? Кожний розуміє, що за підвищенням цін стоїть людина, яка це організувала. Будь ласка, назвіть цю людину, хто вона така є і чим займається. Це треба не для того, щоб людину покарати. В першу чергу, це необхідно для історії. Вважаю, що українці повинні знати не тільки славетних людей країни, а й безглуздих політиків та економістів-неведа, які вже чотирнадцять років тримають країну у злиднях. Може, після того як їх прізвища з'я-

вляться у шкільних підручниках для прикладу нащадкам, як не треба робити, припиняється шалені перегони для безсовісних людей по отриманню найкращих, як вони вважають, прибуткових місць в уряді, міністерствах та адміністраціях. Необхідно зафіксувати ці прізвища, бо сьогодні вже дуже важко згадати тих, хто стояв на початку „економічного дива” в Україні, що розпочалося з лже-приватизації, а закінчилося жебракуванням 90% населення. Молодь взагалі не знає тих людей, як не знає й того, що деякі з них продовжують займати високі та почесні місця в парламенті та уряді.

Ці прізвища необхідно знати ще й для того, щоб можна було запитати в конкретних людей, чим вони керувалися під час прийняття такого рішення. Ціни,

як відомо, не можуть говорити. Ще в Україні не було жодної спроби чесно роз'яснити людям, розумно для них мовою, причини підвищень цін і тарифів та обґрунтувати це за допомогою цифр.

Після Помаранчевої революції реально склалися умови для прозорості в суспільстві. В цей же час, ми неодноразово чули від вищих керівників, що вони прагнуть до справедливості, але на сьогоднішній день немає ані прозорості, ані справедливості в вирішенні питання ціноутворення в державі, яке стало ключовим не лише для розвитку, але й для виживання багатьох людей.

Сьогодні перед виборами буде доречним і доцільним просвітити людей про маніпуляторів цін і тарифів, що є несправедливими ще з кравчукських часів, а також розкрити ті методи та принципи, за допомогою яких вони, нібито, утворюються.

Андрій Мокренко.

Актуально:

ГЕТЬ НОВІ
ТАРИФИ!

ПОЛТАВСЬКА «ПОРА!»

ДОПОМОЖЕ ПРОКУРОРУ

ОБЛАСТІ

Депутати Полтавської обласної ради відхилили протест прокурора області про нові тарифи на комунальні послуги.

Облдержадміністрація, керована соціалістом Степаном Бульбою, НЕ МАЮЧИ ПОВНОВАЖЕНЬ, передбачених діючим законодавством, винесла на розгляд сесії облради, яка відбулася ще 15 квітня 2005 року, проект рішення про тарифи на послуги централізованого опалення та постачання гарячої води, холодної води та водовідведення. На тій сесії депутати, порушуючи регламент, підтримали подання «губернатора», хоча теж НЕ МАЛИ ТАКИХ ПОВНОВАЖЕНЬ.

З ситуацією, яка склалася, не змогли змиритися полтавські активісти Всеукраїнської громадської організації «ПОРА!». Крім того, що вони проводили пікетування, один з її активістів Тарас Токар звернувся до прокурора області з офіційною заявою, в якій просив опротестувати НЕЗАКОННЕ рішення обох гілок обласної влади.

Прокуратура Полтавської області підтримала вимоги активіста ВГО «ПОРА!» Т.Токаря. Виконуючий обов'язки прокурора області О.Кириченко виніс протести на відповідні рішення обласної ради (вих. №07/1-231-05 від 20.05.05 р.). Але депутати облради на пленарному засіданні 21 сесії обласної ради IV скликання, яке відбулося 11 серпня 2005 р., їх відхилили.

Полтавська обласна організація ВГО «ПОРА!» засуджує незаконні дії обох гілок влади обласного рівня і закликає припинити свавілля в цьому напрямку. Водночас, полтавська «ПОРА!» звертається до прокурора області негайно подати позов до суду на незаконні рішення Полтавської обласної ради відносно тарифів на комунальні послуги. Активісти ВГО «ПОРА!» готові допомогти прокуратурі відстояти у суді інтереси мешканців територіальної громади області.

Від редакції: тут цікаві два моменти: прокурор з народом — це добра прикмета, соціалісти проти — це стара прикмета

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) автори В.А Дмитрик Л.А Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо. Початок в січневому номері Вісника Малозахищених №1(34) 2005р.

«РЕПРЕСОВАНІ» ХРАМИ,

або до історії знищення культових споруд в Проскуріві

Велика хоральна синагога

Як вже вище згадувалося, євреї в першій половині ХХ століття складали найбільшу частину населення міста. Перша згадка про появу євреїв в Проскуріві відноситься до 1627 року. В 1765 році, коли населення міста складало трохи більше тисячі мешканців, чисельність євреїв сягала 300 осіб. Перепис 1864 року зареєстрував 4190 іудеїв (із 6930 мешканців міста), 1889 року — 11482 (із 18 тисяч), а 1911 року — 16971 (із 35771 проскурівчан). В міжвоєнний період (1921-1941) у Проскуріві з 30-40-тисячним населенням мешкало близько 15 тисяч євреїв. Зрозуміло, що при такій значній чисельності єврейського населення в місті діяла велика кількість синагог і молитовних будинків. Преважно то були невеличкі молебні (так звані клоїзи), серед яких, безперечно, привертала увагу Велика хоральна синагога. Побудована наприкінці ХІХ століття в неокласичному стилі, вона велично височіла серед навколишньої одноповерхової забудови єврейських кварталів. Якщо чисельні молитовні будинки були відчинені для щоденного відвідування та іноді одночасно слугували приміщенням для хедерів (релігійних початкових шкіл), то у Великій синагозі євреї збиралися лише в суботні та святкові дні або для того, щоб послухати проповіді своїх і заїжджих канторів — духовних служителів (їх ще називали «хаза-нами»), які майстерно вели богослужіння та, як правило, володіли чудовими вокальними даними.

Не найкращі часи для іудейської громади настали в 1930-х роках-поступово зачинаються практично усі молитовні будинки міста. І хоча єврейське населення в Проскуріві залишалося найчисельнішим, та ще й більшість відповідальних посад в адміністрації, силових і карних установах міста займали євреї, все ж таки протидіяти сталінській політиці «наступу» на релігію та відстоювати віру своїх предків вони не стали. 26 березня 1937 року була вирішена доля й Великої хоральної синагоги — інспектор-референт по справах культів та релігії міськради М.Рабінович підписав рішення про її закриття у зв'язку з тим, що «синагога знаходиться у безхозному стані...». Будівлю синагоги руйнувати не стали, і вона у спустошеному стані перебувала до 1945 року.

Не відновилася богослужіння у Великій синагозі і в післявоєнні роки. Більше того, з 1950-х років тут був влаштований спортзал. Події тих років розгорталися так: в 1948 році голова обласного спортивного товариства «Спартак» І.Дубнер звернувся в міськраду з

проханням про надання приміщення для влаштування спортзалу. Представник Облпромради Тойберман запропонував передати «спартаківцям» будівлю Великої синагоги, яку на той час займав контора Облтракторзбу (керівник Комеч). Рішення було прийняте 7.12.1948 року і вже 9.06.1949 року була укладена угода між головою міськжитлоуправління І.Смоленським та головою ДСТ «Спартак» І.Дубнером на довгострокову оренду (на 50 років) приміщення синагоги для потреб спортивного товариства.

Практично одразу розпочалася перебудова колишньої синагоги у Будинок фізкультури «Спартак», а вже в листопаді 1950 року відбулося відкриття цього спорткомплексу. Всередині приміщення перебували та обладнали два спортзали — верхній (ігровий та гімнастичний), нижній (для боксу та фехтування), роздягальні, кімнати відпочинку, медпункт, а також кабінети голови та інструкторів ДСТ «Спартак».

Спортзал припинив свою роботу лише у 80-х роках, а будівля синагоги, що перебувала у занедбаному стані, в 1991 році була знесена. Додамо, що знаходилася Велика хоральна синагога по вулиці Примакова, в середині квартала, який нині забудований корпусами кооперативного технікуму та універмагу «Юність».

Собор Різдва Богородиці

Свою історію найдавніший православний храм міста, що знаходився на початку вулиці Соборної, веде з далекого ХVІІ століття. Є

в 1670-х роках саме на цьому місці стояла невеличка дерев'яна церква. Такою вона залишалася до початку ХІХ століття. Після пожежі 1822 року, коли згоріли майже всі будівлі старого Проскурова (в тому числі й дерев'яна Різдво-Богородицька церква), було вирішено церкву не відновляти в її колишньому вигляді, а побудувати на її місці кам'яний собор. Турботи по будівництву проскурівського собору взяла на себе держава, «височайше ассигновав» на цю справу 60 тис.

Спорудження собору почалося у 1835 році, а вже 15 травня 1837 року він був освячений. Площу навколо храму оточував цегляний мур довжиною 196 м., дзвіниця мала 4 великих дзвони (найбільший важив 320 кг). Собор мав

значну кількість літератури — більше 100 найменувань, найдавнішим був Часослов 1729 року, виданий у Києві. Але особливою гордістю була дерев'яна, у срібно-позолоченої ризи Ікона Божої Матері, яка збереглася під час пожежі 1822 року. Образ вважався чудодійним та мав велику пошану серед проскурівчан. Серед церковних реліквій було багато цікавих речей, зокрема, зберігалася срібна з позолотою дарохранительниця з написом: «Вклад Благоверного Государя Наследника Цесаревича Александра Александровича во Соборний храм города Проскурова в поминовение заупокой души Государя Цесаревича Николая Александровича 12 апреля 1865г.»

На жаль, до наших часів у соборі ні чудодійної ікони з вогумами, ні іменної дарохранительниці, ні літератури та багатьох інших значних для нашої культури речей не збереглося. Про їх долю нічого не відомо. Вони «зникли» в 1930-х роках, коли собор переживав нелегкі часи.

Почалося з того, що в 1929 році арештували та вислали до таборів владика Валеріана. В 1932 році з соборної дзвіниці зняли дзвони, які пішли на переплавку для потреб «індустріалізації», а з початку 1937 року під тиском адміністративно-карних органів у Соборі припиняється богослужіння. В серпні 1937 року вийшла офіційна постанова про закриття Собору Різдва Богородиці. Але, що цікаво, ще за декілька тижнів до неї, міська рада видала таке оголошення: «Об'ява. Проскурівська міська рада доводить до відома, що приміщення церкви (собор) здається в оренду. Якщо є бажання взяти в оренду, то 20 серпня 1937 року можуть звернутися з заявою до міськради (2-й поверх).

20 липня 1937 р. Міськрада». Таким чином, ще заздалегідь радянські органи влади підшукували варіанти господарського використання приміщення храму.

Отож, після 1937 року Собор довгий час використовувався спочатку як склад, згодом як архів. В 1980-х роках чиновники вирішили реконструювати приміщення архіву (тобто Собору) під музей атеїзму. Слава Богу, такий задум в житті втілювати не вдалося. Здоровий глузд взяв гору — в 1989 році храм Різдва Богородиці після капітального ремонту знову відчинив свої двері для віруючих. На сьогодні церква Різдва Богородиці зберегла свій первісний вигляд та є найстарішою спорудою у місті Хмельницькому.

продовження витягів
у наступних номерах

ПРОТИЛЕЖНА ДУМКА

Зараз усі ми відчуваємо на собі негативні наслідки всеохоплюючої морально-духовної кризи у нашому суспільстві. Глибокими є протиріччя між людьми не тільки у економічній та соціальній сферах, але й у духовному житті, зокрема, в релігії. Проблемні питання релігії в Україні постійно стають об'єктом для дискусій української громади. При цьому позиції не усіх людей можна назвати слушними та конструктивними.

Наприклад, Наталія Мещерякова у статті „Релігійний фактор: неетичне втручання” (газета „Юридичний вісник України” №33 від 20-26.8.2005) докоряє Президенту України В.Ющенку за його, так зване, „неетичне” втручання до проблем релігії у державі. Підставою для критики стало доручення Президента України від 8 липня цього року за №1-1/657, згідно з яким Міністерство освіти повинно було впровадити з початком нового, 2005-2006рр. навчального року вивчення у школах України курсу етики релігії.

На думку Н.Мещерякової, така діяльність держави йде всупереч вимогам статті 53 Конституції України, де йдеться про відокремлення школи від церкви і церкви від держави. Можливо, дехто, разом з Н.Мещеряковою, й побачить в діях Президента „антиконституційні” ознаки, адже впровадженням в шкільне навчання елементів релігії повинні займатися церковні діячі, а не державні службовці вищого рівня. Подібна позиція Н. Мещерякової була б більш зрозумілою, що якби вона після розкриття змісту статті Конституції про відокремленість церкви, розкрила, як треба правильно і повно розуміти цю, так звану „відокремленість”. Не думаю, що ненадання належної уваги випадкове. Не є таємницею, що після падіння

комуністичного режиму в СРСР і отримання Україною незалежності, в країні різко пожвавилось релігійне життя, яке у радянський час знаходилося не просто у відокремленому від держави стані, а ще і в стані постійного протистояння з атеїстичними догмами комуністів. Часто це було переслідування і, не рідко — гоніння інакодумців. Після цього згадайте, як з перших років незалежності України, представники різних конфесій запрошувалися в дитячі садки, школи, військові колективи, інші державні установи для проведення відповідних заходів, що були пов'язані з традиціями українського народу. За логікою Н.Мещерякової, це треба було припинити у 1996 році, - в рік, коли була прийнята Конституція України, щоб підтвердити відокремленість церкви від держави та дотримуватись такого принципу і надалі. Та я певен, що люди просто не зрозуміли б такої заборони, хоч би вона і відповідала одному хибному постулату, загалом чудової Конституції, яку, як звісно, прийняли на протязі однієї ночі.

Крім того, навіщо пробувати змішувати, як кажуть, святе і грішне. Невже ж введення в шкільне навчання курсу релігійної етики, хай, навіть, на державному рівні, свідчить про якесь порушення? Практично, в нашому житті і в нашій Конституції вже давно помітилася тенденція поєднання державного та релігійного. Всі наші традиції, які не є чужими, і простим людям, і багатьом державним діячам, є глибоко релігійними. Не розказувати нашим дітям про них було не тільки безглуздо, а й нечесно. Краще, якщо більш повно про це розповідатимуть у школі,

бо історія цих традицій, враховуючи їх тисячолітню давність, є дуже об'ємною. Мало того, історія будь-якого народу з найдавніших часів і до наших днів нероздільно пов'язана з його релігійними віруваннями, і більш повно зрозуміти історичні події в різних державах, в своїй країні, та зробити з цього правильні висновки, можна лише тоді, коли людина опанує основами релігійної етики. Як же її після всього вище сказаного не вивчати? Навпаки, дивно, що ці основи не вивчали на Україні раніше.

Якщо допустити таку думку, що Президент України все ж таки порушує конституційні основи держави, слід нагадати, що історія людства має не один випадок того, коли подібні порушення призводили до прогресивних починань. Якби у свій час не порушився Закон первісних, то ми би до цього часу жили за диким Законом. Якби у свій час „протизаконно” не заявили, що земля кругла, то до сьогодні усі за тим законом жили б. З цього виходить, що, в інтересах прогресу, Закон не лише можна порушувати, але в цьому, з настанням часу, приходить й необхідність. По іншому і християн не було б.

За словами Н.Мещерякової 80% населення України не байдуже до Бога. То де ж логіка, щоб Церква була відокремлена від держави? Назріло величезне цікаве питання: доки Україною правитимуть безбожні, тобто ті, які не служать Богу, а сатані? Це не правдомовці, злочинці, обмовники, злоріки і таке інше — саме їм вигідно, щоб Церква була відділена від держави. Усі конфесії, ширі у Богові, це розуміють. Можливо, вже недалекий той час, коли наша духовна основа — Христова Церква — буде нероздільно

ною від держави. Досить нам правителів, які не боячись ані Бога ані людей, будуть керувати нами та доводити нас до злиднів.

Іван Висновок

Від редакції: для тих хто знають Біблію на підтвердження цієї думки наводимо цитати з Писання:

Луки 3:19 Іван докоряв за все зло, що зробив Ірод;

Луки 17:20-21 Царство Боже не прийде помітно... Боже Царство всередині вас!

Приповістей Соломонових 21:15 Радість праведному правосудддю чинити;

Єремії 4:31 Ой горе мені, бо попало життя моє кривдникам!; **5:1** ... розгляньтесь та розпізнайте і на майданах його пошукайте: чи не знайдете людини, чи нема такого, що чинить правом, що правди шукає, — то Я (Бог) їм пробачу!

Екклізасти 8:5 хто виконує заповідь, той не пізнає нічого лихого...;

Єремії 22:3 чинить правосуддя і рятуйте грабованого; **29:7** дбайте про спокій міста;

Рим 14:14 що не від віри, те гріх; 15:1 ми, сильні, повинні нести слабості безсилим, а не собі догоджати;

Ісаї 1:16-17 навчіться чинити добро, правосуддя жадайте, карайте грабників, дайте суд сироті, за вдову заступайтесь;

Матвія 15:9 надаремне шанують Мене (Бога), бо навчають наук — людських заповідей;

Осії 8:4 ставлять царя, але не від мене, вони князя ставлять, але Я (Бог) не знаю!; **2Сам 23:3-5** пануючи серед людей — справедливий панує у Божім страху!

1Петра 2:46 Божья воля, щоб добродійні гамували неучтво нерозумних людей — як вільні, а не як ті, що мають волю на прикриття лихого, але як раби Божі;

Якова 2:44 людина виправдовується від діл, а не тільки від бід.

ЗА ЧИСТОТУ ПРАВОСУДДЯ

Відгук на публікацію в газеті ЮВУ №32 (стаття Антоніни та Ольги Колгунових „Участь прокурора у цивільному процесі”)

Я щасливий тим, що в Україні професіоналам і громадськості є можливість читати, обмірковувати подібні будучі правосуддя публікації, і тим, що їх публікують не прокурори, не рядові судді, а апеляційна еліта і студенти-правознавці. Це означає, що судочинство має потенціал живого, чистого піклування про справедливість правосуддя і має майбутнє. Мені, як громадському захиснику інтересів малозахищених (фізичних і юридичних осіб) із семилітнім досвідом, ця стаття допомогла впевнитися у тому, що прокуратура явно не виконує свою функцію захисника прав свобод і законних інтересів громадян і саме тих, хто не може сам себе захистити за обставин безправ'я і свавілля, що склалися в Україні.

Виходячи з того, що автори чудово справилися з виявленням із законодавчо-наукової точки зору того, що мала би робити прокуратура, і, що вона не робить практично — я хочу зупинитися на тому, чому зазначена функція прокуратури не дієва і показати, що вона не може бути такою через те, що прокуратура не може бути щирою, захищаючи інтереси малозахищених.

Звичайно, якби прокуратура представляла, як це їй належить, законні інтереси малозахищених (порушені здебільшого високі посадовцями), то захист відрізнявся б правомірністю, спрямованою на досягнення для малозахищених визначених заздалегідь наслідків і результативністю. Суспільство швидко позбулося б усіляких несправедливостей у суді. На сьогодні, малозахищеним (якими можна назвати майже кожного) не під силу порушувати справи, підтримувати позовні вимоги у суді, відстоювати свою правоту в апеляційних та касаційних інстанціях. Не по силі не лише фахово, тобто — через незнання Законів, але й часто фінансово. Хто хоч раз брав олівець у руки, щоб підрахувати, скільки коштів проста справа у суді, той бачив, що півтори тисячі набігає легенько. Де ж таку суму взяти людині, якій, наприклад, недораховують пенсію, субсидію, зарплату, стипендію, пільги, відпускні, кого штучно зробили банкрутом, кого обікрали, хто безробітний, хто має фізичні та психічні

вади тощо. Цей неповний перелік населення (а це більшість населення) свідчить про дискримінацію цієї частки у судах з провини бездіяльності прокуратури. Невиконаний державою (тобто — прокурором) конституційний обов'язок, вжити належних заходів, спрямованих на захист прав і свобод громадян, порушує рівність прав цих осіб на судовий захист. Та чи вірний шлях — вирішувати цю проблему прокуратурою (або виключно прокуратурою)? Ні! Прокурор має вплив на суддю, і друге, прокурор залежний від влади. А треба, щоб так не було! Цим повинна займатися громадськість, але її ще належить зробити спроможною судитися на рівних навіть і з прокурором, коли він захищає інтереси держави.

Захист законних інтересів, прав, свобод особи повинен бути престижним для громадських організацій! Кому хочеться судитися з Фемідою? Захист малозахищених громадською організацією має чітко розглядатися як благодійна діяльність. Ця благодійність має бути чітко означена і захищена законом в т.ч., і пільгами, і прямим державним фінансуванням. Адже зрозуміло, що громадська організація, яка постійно судиться із мереєю, прокуратурою, судом, соцзахистом, центром зайнятості, міліцією, ЖКО і іншими гілками місцевої влади в інтересах малозахищених — ніколи не діждеться фінансування своєї діяльності. Мало захищені здебільшого не спроможні профінансувати свій захист. Якщо віддати такий захист державі, нічого доброго не вийде. Бо і сьогодні в державні адвокати, але той, хто отримує кошти від місцевої влади, їй і служить. Тому вихід один: громадські організації повинні мати змогу, бажання і спроможність захищати правду й справедливість, щоб очистити правосуддя. А забезпечити це повинна демократична держава.

Анатолій Войтко
Голова ради „З'єднання борців
„За справедливість”

Фейлетон

ДИВАК-СУДДЯ

Чи є мозок у наших сучасних українських суддів? Виходячи з повідомлень телеканалу „Інтер”, виходить, що немає. На початку вересня цей канал повідомив про одного суддю з Івано-Франківська, якого за корупцію злапали хлопці з УБОЗу. Цікаво саме те, що злапали дуже просто: на банківський рахунок дивака судді невідомо звідки поступило біля двох тисяч доларів США. Цей факт був відразу викритий, і суддя тепер має великі неприємності з законом. Всі, хто зараз читає це, звичайно, вже сміється. Ну, чи не дивак той суддя? Вже всі люди на Україні знають, що рахунок в банку для таких цілей треба відкривати не на своє ім'я! Для цього треба використовувати рідних сестер (бажано заміжних), двоюрідних братів або дядів по материнській лінії. Для сиріт, треба мати кумів. Розумні люди мають кумів у кожному великому місті України і, навіть, за кордоном. Ось така нескладна технологія: все награвоване майно розподіляється по родичах, які твердесенько пам'ятають, чие воно насправді.

Але ж деякі наші нерозумні люди і тут не можуть нормально спрацювати: переписують свої мільйони не лише на одного чи двох родичів. Через це в Європі експерти постійно збиваються в рахуванні, скільки ж у нас мільйонерів? Проте, й при цьому їх кількість стрімко зростає.

Тож, не вподоблюйтеся Івано-Франківському судді, бо тільки перепишуть свої заводи та фабрики на брата або кума, можна сміливо йти у політику та на вищі державні посади. Після цього ви можете відкидати будь-які обвинувачення у лобюванні економічних

інтересів свого колишнього конкурента. Що там „відкидати” — ви можете переходити в атаку та подавати позови до суду, скарги у прокуратуру для виправдання свого „чесного” імені.

Незрозуміло, як такі „розумники” борються в судах один з одним, коли в Україні зараз ніхто нікому нічого не може довести, особливо, коли сперечаються два „грошових мішки”. Певно, нічого не доведуть і у випадку з Івано-Франківським суддею, головне, щоб він своєчасно зайняв позу скривдженого та почав вимагати від правоохоронців справжніх доказів. Де ж узяти ті докази? Кількість сміливців, після того, як їм в нашій країні стали відрізати голови, зменшується. Метод майора Мельниченка також не зустрів підтримки у правосудді: що можна почути на тій касеті, яка записувалася „лежачи під ліжком”? Залишається тільки щире каяття, але для цього людині треба мати велику чесність, совість та Бога в душі. Після випадку з Біллом Клінтоном і Монікою Левінські, коли громаді Америки з величезним трудом вдалося вмовити першу особу зізнатися, не віриться, що й у нас на Україні настане колись така ж пора, коли посадовці перестануть кривити душею.

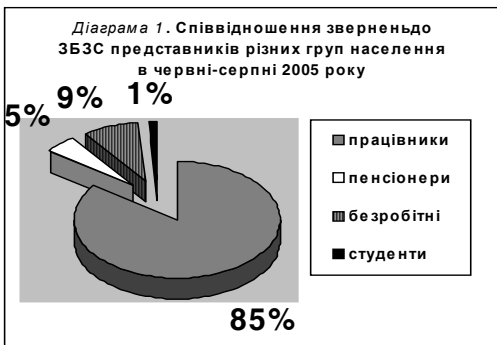
Чи ж треба зізнаватися і івано-Франківському судді — що він гірше за інших? Можна ж сказати, що гроші на його рахунок переслали вороги, або, навіть, самі правоохоронці, щоб втягнути його у халепу та зчорнити ім'я?

Надія Задума

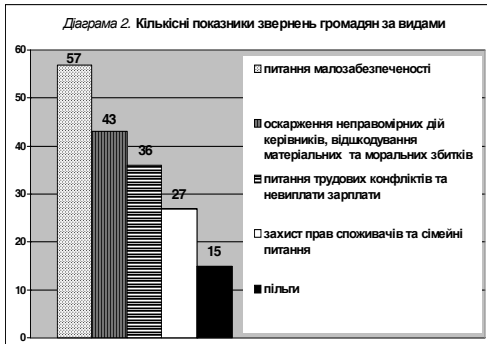
Від редакції: Було б смішно та в середині болить.

АКТИВНІСТЬ ЛЮДЕЙ ЗРОСТАЄ

місцю роботи, де штатним розкладом

передбачені посади юристів або юрис-тконсультів. Відповідь на це запитан-

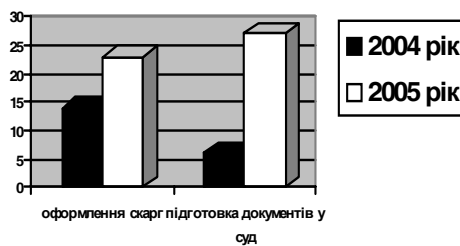
ня дає якісний аналіз питань, з якими люди зверталися по допомогу (дивись діаграму 2). З діаграми видно, що 70% питань стосується виробничої сфери: трудових суперечок, оскарженню дій начальників, несвоєчасної виплати зарплати, відшкодування матеріальної та моральної шкоди, що заподіяна установами, в яких працюють „шукачі правди”. Невже хтось насправді вважає, що юристконсульт установи чесно порадить людині відстояти свої права проти начальника? Швидше, навпаки: людину буде дезорієнтовано або, навіть, залякано. Ось через це і шукають люди правду на стороні, чимдалі від начальства.

Найбільша кількість звернень надійшла від малозабезпечених громадян — 57 (це 26% від загальної кількості). Цих людей цікавив порядок виплати соціальних допомог по малозабезпече-

ності, житлових субсидій, одноразових соціальних допомог, допомог на дітей і т.п. Знову ж виникає запитання: невже людям простіше звернутися за роз'ясненням у громадську організацію, де часом не буває вільних юристів, ніж в державну установу по місцю проживання, яка має величезний штат та з ранку до вечора займається питанням соціального захисту населення? Відповіді на це запитання консультанти ЗБЗС поки не можуть надати, але зрозуміло одне: людям чомусь не зручно звертатися в установи соціального забезпечення, щоб отримати кваліфіковану і доброзичливу відповідь. Впевнений, що з часом знайдеться розгадка і цієї таємниці.

Цікаво, що пільги піклують громадян менше. Певен, що люди здебільшого не знають їх для себе, тому й не звертаються, але я знаю й людей, які знають, що їм належить пільга, але не піклуються, бо щоб подолати бюрократичні перепони, треба йти до суду, а це іноді дорожче за пільгу, або ж (особливо інвалідам) не під силу фізично.

Діаграма 3. Кількість надання практичної допомоги громадянам, що звернулися до ЗБЗС в період червень-серпень 2005 року, та порівняння даних з відповідним періодом попереднього року

Збільшилася кількість звернень громадян, для вирішення практично юридичних питань (в порівнянні з відповідним періодом 2004 року дивись діаграму 3). Юридичний центр ЗБЗС безкоштовно надавав громадянам такі послуги: допомога у складанні скарг, заяв в державні органи влади (в тому числі: до комітетів Верховної Ради України, в Адміністрацію Президента України, Головне контрольно-ревізійне управління,

Генеральну прокуратуру). Крім того, протягом червня-серпня була здійснена допомога у складанні 7 позовних заяв, 2 касаційних скарг та 14 інших юридичних документів, що використовуються у судових процесах. Це свідчить про початок активного процесу поновлення людьми своїх спалюваних прав за допомогою судової системи держави. Швидше за все, люди ще довіряють судовій владі та покладають на неї свої сподівання. На жаль, фахівці, що працюють на теренах доступу громадян до судочинства, свої послуги цінують дуже дорого. Часом, вартість послуг адвоката або нотаріуса перевищує суму позову. Можливо, подібні хитрощі були закладені колишньою владою в ці тарифи: який сенс людині судитися за 100 грн. недоплаченої зарплати, якщо послуги адвоката будуть вдвічі або втричі дорожче та плюс — без гарантії, що позивач виграє цей процес. Простіше відмовитися звертатися до суду, безперечно, враховувалося раніше злочинними керівниками. Я вважаю, настала пора владі робити кроки назустріч людям, вирішити питання безкоштовного досудового та судового супроводу справ малозабезпечених громадян, або ж — допомоги громадським організаціям, які здійснюють правозахист малозахищених. Цифри свідчать про те, що багато людей шукають можливості відстояти свої права в судовому порядку.

Вище викладене говорить про те, що система надання юридичних послуг населенню потребує не тільки ретельного контролю з боку громадськості, а й певного корегування. Громадська організація „З'єднання борців „За справедливість”, на жаль, не має достатньої кількості юристів, щоб задовільнити всі потреби малозабезпечених і малозахищених людей в юридичній допомозі. Державній владі, щоб підтвердити соціальні гарантії, проголошені на Майдані восени 2004р., необхідно визнати, що сама вона без громадськості не вирішить цю проблему, і потрібно щоб держава допомогла (не через місцеву владу, щоб не зайти у залежність) громадським організаціям, до яких люди йдуть за допомогою, яким люди довіряють.

Андрій Лук'яненко

Юридична грамотність широких верств населення є нагальною потребою часу. Досвід показує, що чиновники, особливо місцевого рівня, коли бачать, що людина, яка звернулася до них, не обізнана зі своїми правами, зазвичай „відфутболюють” її, або знаходять свій корисний інтерес. Це й було раніше, можливо й не в меншій мірі, але тоді знай не знай, що толку? Значення мала партійність, „блат”, а права були лише у влади, сьогодні ж закони особливо час — дозволяють правуватися з владою. Настав час людям, щоб не бути малозахищеними, добре знати свої права і їх юридичні наслідки. Це є питання елементарної юридичної грамотності населення.

Не менш важливим є знання своїх обов'язків і обов'язків своїх керівників (начальників), якби це, останнє, не виглядало парадоксальним. Багато людей не знають, що всі, без винятку, посадовці, керівники підприємств, установ зобов'язані піклуватися про захист і задоволення законних інтересів громадян. Люди, часом, навіть, не здогадуються попросити для себе задоволення того, що їм належить по праву.

Безперечно, в нашій державі існує система надання населенню юридичних консультацій, але їх доступність і ефективність викликає дуже великі сумніви. Як і раніш. Наприклад, безкоштовні юридичні консультації державних органів не варті нічого і практично застосувати їх у реальному житті дуже проблематично. Чому така оцінка?

Ось чому. Яких же консультацій потребує сучасний мешканець України? Практика надання безкоштовної юридичної допомоги консультативним центром громадської організації „З'єднання борців „За справедливість” показує дуже цікаву інформацію. Проаналізуємо звернення громадян Славутського району Хмельницької області та міста Нетішина в цю організацію протягом періоду „червень-серпень 2005 року”.

Протягом трьох літніх місяців за юридичною допомогою звернулося 219 чоловік. Відразу виникає питання: чому ці люди не змогли знайти таку допомогу в державних установах? Адже 85% заявників — це працівники підприємств та установ (дивись діаграму 1) і мали можливість отримати консультації по

Юридична консультація

ЯКІ ОBOB'ЯЗКИ НАКЛАДАЄ “ЦИВІЛЬНИЙ ШЛЮБ”

— „Цивільний шлюб” це не нормативне поняття, тобто в законодавстві воно не зустрічається. Проте в суспільстві використовується на означення відносин між чоловіком та жінкою, що проживають однією сім'єю, не перебуваючи у зареєстрованому шлюбі між собою. Для таких осіб чинний Сімейний кодекс також передбачив настання взаємних прав та обов'язків, що виникають із факту їхнього спільного проживання, спільного побуту. На сьогоднішній день законодавством майже зрівняно у майнових правах та обов'язках осіб, що перебувають у шлюбі, та таких, що проживають разом, не зареєструвавши свої відносини. Йдеться не тільки про аліменти на дитину. Ще в Конституції було закладено положення про те, що діти рівні у своїх правах, незалежно від того, народжені вони у шлюбі чи поза ним, а відтак діти, народжені поза шлюбом, також мають право на утримання з боку обох батьків. Нині чинний Сімейний кодекс урегулював також відносини власності на майно, набуте особами, що не перебувають у шлюбі між собою, за час їх спільного проживання, а також питання права на утримання у разі непрацездатності.

Так, стаття 74 Сімейного кодексу зазначає, що майно, набуте за час спільного проживання чоловіком та жінкою, що не перебувають у шлюбі між собою, належить їм на праві спільної сумісної власності, якщо інше не встановлено письмовим договором між ними. Тобто права таких осіб на майно ототожнено з правами подружжя, і законодавство, що регулює права подружжя на майно, поширюється також і на осіб, що проживають разом, не пе-

ребуваючи у шлюбі між собою.

Крім цього, статтею 91 Сімейного кодексу встановлюється право осіб, що тривалий час проживали разом, не перебуваючи у шлюбі між собою, на утримання в разі настання непрацездатності одного з них. Це означає, що та особа, яка стала непрацездатною під час такого спільного проживання, має право на матеріальну допомогу з боку іншої сторони за умови, що вона має можливість таку допомогу надати. До того ж батько, з яким проживає дитина, також має право на утримання від матері дитини, незалежно від свого матеріального становища, за умови, що мати дитини має можливість таке утримання надати. Таке утримання надається до моменту досягнення дитиною трирічного віку, якщо ж дитина має фізичні або психічні вади, — до досягнення нею шестирічного віку. Право на утримання має також батько (або мати), з яким проживає дитина-інвалід, яка не може обходитися без стороннього догляду, протягом усього часу проживання з такою дитиною. Утримання (аліменти) може надаватися у грошовій або матеріальній формі.

Проте хоч законодавством і поширено ряд майнових прав подружжя на осіб, що проживають разом, не оформлюючи своїх відносин, незареєстровані стосунки навряд чи сприяють взаємній любові і довірі між сторонами, формуванню здорової сім'ї та належному вихованню дітей. Тож, напевно, передбачені законодавством права таких осіб навряд чи можна назвати “привілеями”.

ВІДПОВІДАТИМУТЬ БАТЬКИ

За шкоду, яку заподіяла малолітня особа (згідно із статтею 31 Цивільного кодексу України такою особою визнається дитина, яка не досягла 14 років), відповідальність несуть батьки, котрі зобов'язані її виховувати (стаття 150 Сімейного кодексу України), або усиновлювачі цієї дитини (стаття 207 Сімейного кодексу), або її опікун (стаття 249 Сімейного кодексу).

Слід зазначити, що шкода, завдана малолітньою особою, відшкодовується її батьками (усиновлювачами) або опікуном чи іншою фізичною особою, яка на правових підставах здійснює виховання малолітньої особи, якщо вони не доведуть, що шкода не є наслідком несумлінного здійснення або ухилення ними від здійснення виховання та нагляду за малолітньою особою. Такий обов'язок зазначених осіб щодо відшкодування шкоди не припиняється в разі досягнення повноліття дитиною.

Якщо малолітня особа завдала шкоди під час перебу-

вання під наглядом навчального закладу, закладу охорони здоров'я чи іншої установи, які мають здійснювати нагляд за нею, а також під наглядом особи, яка здійснює нагляд за малолітньою особою на підставі договору, ці заклади та особа зобов'язані відшкодувати шкоду, якщо вони не доведуть, що шкода було завдано не з їхньої вини.

Кодексом визначено, що в разі, коли малолітня особа перебувала у закладі, який, згідно із законом, здійснює щодо неї функції опікуна, цей заклад зобов'язаний відшкодувати шкоду, завдану нею, якщо не доведе, що шкода була завдана не з його вини.

Якщо малолітня особа завдала шкоди як з вини батьків (усиновлювачів) або опікуна, так і з вини закладів або особи, що зобов'язані здійснювати нагляд за нею, батьки (усиновлювачі), опікун, такі заклади та особа зобов'язані відшкодувати шкоду у частці, яка визначена за домовленістю між ними або за рішенням суду.

матеріал до друку підготував Олександр Добровольський за матеріалами Юридичного вісника України

ПРИЇДЖАЙТЕ ЧАСТІШЕ, ВИСОКІ ГОСТІ...

1 вересня 2005 року відзначилося у м. Славута Хмельницької області відкриттям нової школи. Новобудова тішила око сучасним виглядом, внутрішнім дизайном, де широко використовувалися найсучасніші оздоблювальні матеріали, та гарною прибудинковою територією. Життя давно вимагало побудови у цьому місті ще однієї школи, яка б змогла розвантажити інші славуцькі освітянські заклади, що мали надмірно велику кількість учнів.

Побудова цієї школи, а також школи у селі Крупець, що знаходиться неподалік від Славути, стало можливим завдяки коштам, що були виділені відповідно до програми соціального розвитку тридцяти кілометрової зони навколо Хмельницької атомної станції, куди як раз входять і Славути і Крупець. Можна сказати відверто, якщо б не ця програма не було б зараз цих нових споруд, іншими словами, якби не треба було щоб населення любило атом, ми б залишилися без цих шкіл.

Радість від побудови таких необхідних нових шкіл дещо псувалася розумінням того, що все ж таки сучасною владою продовжує опановуватися колишній принцип „замилування очей начальству”. Хід подій під час

будівництва шкіл і свідчив про те, що місцева влада намагалася більш догодити вищим керівникам, ніж дійсно зробити щось для людей за ті „гробові” кошти тридцяти кілометрової зони.

Ще влітку, під час добудови Славуцької школи, мешканці міста дізналися про те, що на відкриття школи 1 вересня прибуде або Президент України В.Ю.Щенко, або Прем'єр-міністр Ю.Тимошенко, або колишній Секретар Адміністрації Президента О.Зінченко (він, до речі, в свій час вчився в школі №5 міста Славути). Після цієї новини місцеві жителі стали свідками небаченого до сих пір розмаху робіт, особливо по благоустрою території біля школи, а також вулиці міста, що веде до будівельного майданчика. В результаті, мешканці будинків, що були поруч зі школою, отримали нові асфальтові доріжки, чудові клумби, а жителі міста побачили відрізок вищевказаної вулиці в оздобленні новітніх ландшафтних прикрас. В селі Крупець одній бабуні, яка мешкала неподалік школи, зробили новенького паркану. Це все, я гадаю, значні затрати. Зауважу, що було зроблено тільки те,

що поруч зі школою, і не більше. Навіть, на фасадах житлових будинків були перфарбовані лише ті їх боки, які мали потрапити поле зору великих гостей, якби вони приїхали у Славути, а решта сторін залишалися не пофарбованими.

Готувалося до приїзду гостей, а, зокрема до приїзду О.Зінченка, і керівництво школи №5: були посаджені квіти біля входу на шкільному подвір'ї та побілені стіни туалету, якого видно. Вважалося, що далі входу О.Зінченко не піде.

З цього можна зробити такий висновок: треба, щоб високопосадовці частіше приїжджали до малих міст та містечок України — тим самим вони б надавали місцевій владі певний поштовх для активізації своєї діяльності. Якщо не можна нам планово та цілеспрямовано покращувати свої вулиці, то хай вище начальство своїми приїздами в цьому допомагає. Як свідчить життя, відразу знаходяться і кошти, і можливості, і час. Славуцька практика показала, що в таких випадках, навіть, можна застосовувати й солдат нашої армії, які також непогано попрацювали на будівництві школи.

Народ скаже,
як зав'яже

Хто правильно розрахував свої сили, той вже має охоронців ***

Ми і гори перевернем, аби з печі не злізати ***

Не все у нас купується, не все у нас продається — найцінніше просто відбирають ***

Прямотою можна викривити будь-яку ідею ***

Ми живемо не як хочемо, а як можемо

Посмієтесь з
себе, щоб з
нас не
сміялися

Лікар виписує рецепт і каже: — Пігулки приймаємо сім разів на день, після їжі...

Пацієнт у паніці: — Боже, та де ж я візьму стільки їжі?!

Офіціант до п'яного клієнта: — Ви будете розраховуватися чи викликати міліцію?

— Давай міліцію.
— Думаєте, вам дешевше обійдеться?
— Звичайно, у них завжди гроші є.

...ТА ПОБАЧТЕ НАШУ БІДУ

Роками не вирішується питання покращення побутових умов старих шкіл міста. Можливо, перешкодою в цьому стає нестача коштів на реконструкцію шкільних споруд, а, можливо, заважає інертність мислення місцевої влади та пасивність населення. Невже учням шкіл та їх батькам треба очікувати приїзду високих гостей, щоб мати цивілізовані туалети в школах, а не на дворі? Як показують обставини побудови нової школи, приїзди начальників надають значного поштовху для активної діяльності відповідальних осіб. Ті туалети, що ви ба-

чите на фотографіях, призначені для учнів, бо вчителі мають дещо кращі умови для відправлення природних потреб. Без перебільшення, ці споруди можна вважати ганьбою сучасної освіти. Як можна вчити дітей високим, світлим ідеалам, а після цього змушувати їх не один рік бачити байдужість і, навіть, жорстокість дорослих, що відображається через ці туалети. Можливо, саме через відвідування у свій час туалету школи

№5, в душі О. Зінченка зародилося почуття несприятливості до несправедливості та несприйняття подвійних стандартів. Якщо батьки міста вважали і надалі за допомогою шкільних туалетів виховувати повстанців проти несправедливості, хай залишається все таким як є. Як показує життя, потреба в таких людях стає нагальною потребою часу.

Василь Зуб
Фото Богдана Ткачука

А це туалет школи №5. Не віритесь, що ним колись користувався О.Зінченко

А цією спорудою користуються учні школи №2 (дотепні юнаки написали, що це курилка)

Фото шкільних туалетів м.Славути

Туалет для школярів школи №1

“Вісник малозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З'єднання борців “За справедливість””.
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Газета виходить двічі на місяць
Розповсюдження газети безкоштовне, для передплатників і бажаних купити у роздріб за пільговою ціною.
Передплатний індекс **08697**.
Ціна 42 коп. на місяць
Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо обраних; надання консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте -
ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки.
Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.
Листування з читачами - тільки на сторінках газети.
У разі переддруку посилання на “Вісник малозахищених” обов'язкове

Адреса редакції:
вул. Набережна, 7, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua
Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській обласній філії УСБ м. Острог, МФО 333012, Код ЗКПО 22764531
Газета друкується у
ВАТ “Рівненська друкарня”
вул. Кієвська, 10, м. Рівне, 33027
e-mail: druk@rivne.com
Тираж: 1500 Зам. №242